

- 2) Zarzut drugi dotyczący tego Komisja przekroczyła granice uprawnień przyznanych jej w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 1987 L 256, s. 1)
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego iż Komisja naruszyła prawo klasyfikując nadziewane liście winorośli pod kodem CN określonym w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2011 r. — Pigui przeciwko Komisji

(Sprawa T-382/11)

(2011/C 282/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cristina Pigui (Strejnic, Rumunia) (przedstawiciele: adwokat M. Alexe)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie stronie pozwanej ujawnienia informacji na temat tożsamości wszystkich szkół wyższych uczestniczących w module online Master 2008 — 2010 programu Jean Monet;
- nakazanie stronie pozwanej zakończenia programu, jeśli nie uczestniczy w nim żadna szkoła wyższa, zażądanie pisemnej umowy w sprawie studiów pomiędzy studentami i organizatorami oraz zażądanie jednolitego systemu oceny wszystkich studentów; a także
- nakazanie Komisji przywrócenia pierwotnej sytuacji strony skarżącej poprzez wskazanie, że program 2008 — 2010 nie spełniał standardów programu Jean Monet, przynajmniej w zakresie w jakim dotyczy to skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda na podstawie art. 265 TFUE stwierdzenia, że poprzez nieujawnienie wyników publicznego dochodzenia, o co wnosiła skarżąca, strona pozwana niezgodnie z prawem zaniechała działania.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną art. 6 ust. 3 i art. 15 decyzji nr 1720/2006/WE ⁽¹⁾ poprzez zaniechanie przeprowadzenia badania i ujawnienia informacji, o co wnosiła skarżąca, oraz art. 11 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ pozwana naruszyła zasadę przejrzystości i przepisy mające na celu ochronę konsumentów.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez pozwaną art. 4 i 5 dyrektywy 97/7/WE ⁽²⁾, a także art. 2 lit. a) i b) oraz art. 5 dyrektywy 2005/29/WE ⁽³⁾ poprzez zaniechanie zbadania i oceny modułu online Master programu Jean Monet pod kątem wykonania jego celów, zgodnie z art. 15 decyzji nr 1720/2006/WE.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną art. 5 dyrektywy 97/7/WE, a także art. 2 lit. a), b) i c), art. 6 oraz art. 7 dyrektywy 2005/29/WE poprzez zaniechanie zbadania podwójnych standardów w systemie oceny studentów.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną art. 14 Europejskiej konwencji ochrony praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 2 protokołu nr 2 do Europejskiej konwencji ochrony praw człowieka i podstawowych wolności, ponieważ strona skarżąca nie była równo traktowana w ramach modułu online Master programu Jean Monet.

⁽¹⁾ Decyzja nr 1720/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiająca program działań w zakresie uczenia się przez całe życie (Dz.U. 2006 L 327, s. 45)

⁽²⁾ Dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość (Dz.U. 1997 L 144, s. 19)

⁽³⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. 2005 L 149, s. 22)

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2011 r. — Makhlouf przeciwko Radzie

(Sprawa T-383/11)

(2011/C 282/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hafez Makhlouf (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci P. Grollet i G. Karouni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2011/302/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. dotyczącej wykonania decyzji 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii w części dotyczącej skarżącego z uwagi na naruszenie praw podstawowych;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania na podstawie art. 87 i 91 regulaminu postępowania przed Sądem

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 7 zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia praw do obrony i prawa do rzetelnego procesu. Strona skarżąca podnosi, że jej prawa do obrony zostały naruszone, ponieważ nałożono na nią sporne sankcje, mimo iż nie została uprzednio wysłuchana, nie miała możliwości obrony ani nie zapoznała się z dowodami, na podstawie których środki te zostały przyjęte.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit pierwszy TFUE. Strona skarżąca zarzuca Radzie, że zarządziła wobec niej środki ograniczające, nie podając jej powodów w celu umożliwienia jej przedstawienia obrony. Strona skarżąca zarzuca stronie pozwanej, że zadowolili się ogólnym i stereotypowym sformułowaniem, nie wskazując dokładnie okoliczności faktycznych i prawnych, od których zależy zgodne z prawem uzasadnienie decyzji i ustaleń, które doprowadziły do jej wydania.
- 3) Zarzut trzeci, dotyczący zasadności uzasadnienia. Strona skarżąca zarzuca Radzie, że oparła się na uzasadnieniu oczywiście błędnym i działała bez rozróżnienia, co sprawia, że uzasadnienia tego nie można uznać za odpowiednie pod względem prawnym.
- 4) Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia gwarancji związanych z prawem do skutecznej ochrony sądowej. Strona skarżąca podnosi, że nie tylko nie przedstawiła w sposób użyteczny swojego stanowiska Radzie, ale także, wobec braku wskazania w zaskarżonej decyzji jakichkolwiek szczegółowych i konkretnych powodów ją uzasadniających, nie jest w stanie wykorzystać swej skargi przed Sądem.
- 5) Zarzut piąty, dotyczący naruszenia ogólnej zasady proporcjonalności.
- 6) Zarzut szósty, dotyczący naruszenia prawa własności, w zakresie w jakim środki ograniczające, a dokładniej zamrożenie funduszy stanowią również naruszenie w sposób nieproporcjonalny prawa podstawowego strony skarżącej do swobodnego dysponowania swoim mieniem.

- 7) Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia prawa do życia prywatnego, w zakresie w jakim środki polegające na zamrożeniu funduszy i ograniczeniu swobody poruszania się stanowią również naruszenie w sposób nieproporcjonalny prawa podstawowego strony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2011 r. — Safa Nicu Sepahan przeciwko Radzie

(Sprawa T-384/11)

(2011/C 282/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Safa Nicu Sepahan (Ispahan, Iran) (przedstawiciel: adwokat A. Bahrami)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wpisu nr 19 do załącznika VIII rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1), zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 26);
- stwierdzenie, że pozwana naruszyła art. 265 TFUE poprzez zaniechanie rozpoznania przedstawionego przez skarżącą w dniu 7 czerwca 2011 r. wniosku o ponowne rozpatrzenie dokonania wpisu nr 19;
- zarządzenie usunięcia nazwy skarżącej z przyjętego przez UE wykazu sankcji;
- przyznanie skarżącej odszkodowania w kwocie, która ma zostać ustalona w trakcie niniejszego postępowania, lecz nie mniejszej niż kwota 2 000 000 EUR; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Radę oczywiście błędów w ocenie, że względu na to, że umieszczenie nazwy skarżącej w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi jest nieprawidłowe, wprowadzające w błąd, nieściśle i niekompletne, i w konsekwencji w sposób oczywisty niezgodne z prawem.